

Nr. 9

28. apríl 2019

79. árg.

Tú ert Kristus, sonur hins livandi Guds

Og Símun Pætur svaraði og segði:

„Tú er Kristus, Sonur hins livandi Guds! (Matt. 16,16).

Hesin heimur hefur onga vídd í sær. Tað er t. d. ongin vídd í at tilbiðja vitið – tað rennir seg í heilum móti sínum egnu mörkum, og tað er so stutt út til tey. Hesum heimur heldur, at ein ørur maður er ein, sum hefur mist vitið. Men Chesterton hefur nógv heldur rætt: ein ørur maður er ein, sum hefur mist alt, uttan vitið!

Men í Bíbliunnar boðskapi er ein øgilig vídd. Tú ert Kristus, sonur hins livandi Guds! sigur Pætur. Og Jesus svarar við at geva sínum lærusveini kletta–navnið og myndugleikan at hava Himmirikis lyklar í varðveitslu. Men stutt eftir fortelur Matteus, at Jesus fer undir at siga frá líðingunum, sum standa fyri framman, og tá roynir Pætur at tosa Jesus frá hesum. Men Kristus sær Satan aftan fyri orð Pæturt og sigur: Vík aftur um meg, Satan!

Sanniliga er vídd í frásøgnini í Skriftini um Gud og skapning hansara! At vera menniskja er at liva í móguleikanna landi. At vera menniskja er at skula velja. Ikki at vilja velja er eisini eitt val. Ikki at vilja lívið er at hava valt deyðan.

Í menniskjuni stendur eitt stríð. Har stríðist Andin við andarnar. Eitt og hvørt menniskja hefur ein prís, har ein verður lýstur til sølu – eitt og hvørt menniskja, eisini tú! Men av góðsku noktaði Gud ofta figgindanum at bjóða nóg høgt.

„Tú ert Kristus, sonur hins livandi Guds!“ – Morten Pontoppidan, prestur, knýtir einastaðni hesa játtanina saman við hinari Kristus–játtanini hjá Pæturi: **„Harri, hvønn skulu vit fara til? Tú hevur orð hins æviga lívs!“**

*Eg streingi fram til landið tað,
Sum eg í trúnni havi sæð,
Í bøn eg haldi fram við skund:
„Gud, lyft meg upp á hægri grund!“*

*Ja, vinna alt, ið vinnast kann,
Ei svíkja, um enn stríðið brann,
Og halda á til síðstu stund
Og koma upp á hægstu grund!*

Frá gullsoni til ringastu marruna hjá familjuni

Eg eiti Paras Rai og vaks upp í einari hindu familju í Himalaya. Eg eri yngstur í familjuni, og eg fekk nógv uppmerksemi og nógvan kærleika. Men tá ið eg gjørdist tannáringur, kom eg í samband við vinir, sum gjørdu tað, ið skeivt var. Familjan gjørdist ógvuliga ørkymlað av atburði mínum. Frá at hava verið gullbarnið hjá familjuni, gjørdist eg teirra ringasta marra. Eg brúkti rúsevni og var ofta í bardaga og fekk eina hóttandi atferð. Skjótt var tað eingin, sum tordi at brúka seg ímóti mær.

Hetta bar við sær, at øll bygdin kom saman til ein fund. Har varð avgjørt, at eg skuldi verða sosialt útihýstur, og øll, sum hjálptu mær, fóru eisini at verða útihýst. Hetta gjørdist ein stórir ósigur fyri meg. Eg flutti til ein annan bý, og eg gjørdist tunglyntur og einsligur. Eg hevði mist alt og var ofta svangur.

Tá møtti eg einum mildum og blíðligum manni, sum bjóðaði mær mat og eitt stað at sova. Eg gjørdist ógvuliga bilsin og undraðist á, hvussu ein persónur kundi vera so fittur móti mær. Eg segði honum alla mína søgu. Hann lurtaði tolin eftir og segði bara eitt við meg: „Tað er vón.“ Dagin eftir gav hann mær brævaskeiðið „Tað nýggja lívið“ og bað meg lesa tað og svara spurningunum.

Eg las gjølla allar kapitlarnar og las teir fleiri ferðir. So líðandi varnaðist eg, at vónin, sum hesin maðurin tosaði um,

var Jesus. Brævaskeiðið læt upp míni andaligu eygu. Hesin blíðligi maðurin, sum eg var komin at kenna, er prestur fyri eini meinigheit. Hann hevur lært meg nógv um Jesus og frelsuna, og í oktober 2017 gav eg Jesusi lív mítt.

Effie Campbell umsetti.

Við leinkjunum og øllum

Prædikumaðurin Moody fortelur um ein mann, sum segði, at hann kundi hugsað sær at komið til Jesus. Men hann kendi seg fjøtraðan í leinkjum og kundi ikki slíta seg leysan úr teimum. Ein trúgvandi segði við hann: „Men góði tú, hví kemur tú ikki við leinkjunum og øllum somlum?“

Maðurin svaraði: „Hatta havi eg ongantíð hugsað um.“ So kom hann, sum hann var, og Kristus sleit leinkjurnar.

Mong hugsa, at tey einuferð í framtíðini skulu gerast kristin. Okkurt má henda fyrst, og ávísar treytir mugu uppfyllast. Sostatt útseta tey og gloyma, at Bíblían tosar um eina náðitíð, eina lagaliga løtu at gerast kristin, Har stendur: „Tí hann sigur: „Á gævustund bønhoyrði eg teg, og á frelsudegi hjálpti eg tær. Sí, nú er tað ein sonn gævustund, sí, nú er tað ein frelsudagur!“

(2. Kor. 6,2).

Hvat er deyðin?

Hann tekur frá okkum. Hugsa tær, um vit heldur kundu sæð Kristus sum tann, sum kemur eftir okkum. Er deyðin endin? Hugsa tær at kunnað sæð hann sum byrjanina. Er deyðin eitt farvæl. Hugsa tær at kunna sæð hann sum eitt vælkomín. Er deyðin at fara frá nøkrum? Hugsa tær at kunnað sæð hann sum eina inngongd. Deyðin teskar: nú verður tú sparkaður út úr verðini. Kristus bjóðar inn: Kom tú til mín. Eg havi gjørt tær stað til reidrar, sum er nógv betri.

„Tey kristnu hava lært at tosa eitt nýtt mál um deyðan,“ skrivaði Martin Luther. Ikki øll. Mong skelva og eru bangin fyri okkara seinasta figginda. Tá hjálpir tað at heingja seg í góð orð úr Skriftini.

Hósea profetur hevur evnað til hesi orðini frá Harranum: „Eigi eg tá at loysa tey úr Hel og bjarga teimum frá deyða? Nei, deyði, hvar eru drepsóttir tínar?“ (Hós. 13,14).

Tollarin og farisearin

–Eg kann ikki trúgva, at Jesus vil hava nakað við ein slíkan syndara sum meg at gera, segði ein ungur maður einaferð við ein prest. – Jú, svaraði presturin, tað vil hann. – Nei, segði tann ungi maðurin, hann tók ímóti tollaranum á sinni, men eg havi verið nógv verri enn tollarin – ja, enntá nógv verri enn farisearin.

Presturin smíltist. – Hugsa tær, segði hann, tá ið Jesus gleddist so um at hoyra ein tollara angra syndir sínar og koma til hansara, hvussu nógv glaðari heldur tú so ikki, hann verður, at ein fariseari ella ein, sum er enn verri vendir við? Nú fataði drongurin tað: Tess størri syndin var, tess størri var náðin. Tess longri burtur frá Jesusi, tess glaðari var Jesus um, at hann vendi um til hansara.

Kann henda, at tað ikki er lætt hjá tær at trúgva. Tað eru veruliga menniskju, ið hava leitað alt lív sítt. Tá tey at enda hoyra um Jesus, er eitt vanligt svar, at „Jesus kann ikki taka ímóti mær, eg havi synda so nógv“ o.s.fr.

Eingin synd er so stór, at Jesus ikki kann fyrigeva hana. Eingin synd er so stór, at Jesus ikki langt síðani hevur goldið fyri hana. Hetta er tað, tú skalt halda teg til, tí trúgv tín fer helst ikki altíð at vera tann sama. Men tað, at Jesus doyði í títt stað, fer altíð at vera ivaleyst til at fyrigeva eina og hvørja synd.

Tað er hetta, ið skal bera teg framá. Tú skalt ikki fyrigeva Jesusi nakað, men Jesus hevur fyrigivið tær alt. Hann hevur goldið fyri allar syndir tínar. Hann doyði, fyri at tú skalt liva.

(A.J.)

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

28. apríl	Tekstur: Luk. 18,9–14;	bíbliuorð: Matt. 7,7
5. mai	Tekstur: Matt. 14,22–34;	bíbliuorð: Matt. 14,27b

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Foroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 10

12. maí 2019

79. árg.

Guds kærleiki

*Og líkasum hann hevði elskað sínar egnu, sum
vóru í heiminum, soleiðis elskaði hann
teir líka til enda. Jóh. 13,1.*

Er tað satt, at Gud er til? Er tað satt, at Gud er kærleiki? Hvussu er tað møguligt at trúgva tí og halda fast um tað í trúgv? Um vit hyggja eftir, hvat ið hendir í heiminum, og um vit hugsa um, hvat vit hava upplivað, finna vit mangt, sum peikar mótsattan veg. Og tó tora vit ikki at kvæla longsulín eftir at sleppa at hvíla í trúnni á Guds kærleika. Hvat skulu vit gera?

Guds kærleiki er ein **frelsandi** kærleiki. Gloyma vit tað, koma vit ongan veg. Guds kærleiki miðar ikki ímóti at lætta um veg okkara, men at javna Guds veg til okkara. Hann vil fría okkum frá versta figginda okkara, og onki offur er ov stórt. Hann vil hjálpa okkum at finna okkum sjálvi og harvið at fáa okkum at síggja, at Kristus er tann ómissiligi hjá okkum.

Tínæst er Guds kærleiki **óuppiborin**. So leingi, vit seta krøv og halda, at Gud ikki hevur givið okkum nóg mikið av kærleika sínum, hava vit ikki funnið rætta pláss okkara. Gud skyldar okkum onki; hann kemur okkum á mæti í Kristi við einum ógrundaðum kærleika og sigur: Miskunna mær!

Tað triðja, sum kann sigast um Guds kærleika er, at hann er **ótroyttiligur**. Tað tora vit ikki at trúgva, tí kærleiki okkara er so avmarkaður.

Gud elskar teg so ómetaliga høg

Vit vóru farin niðan í K.F.U.K. á eldrasamkomuna, har Sanna Hammer skuldi greiða frá, tá ið hon var úti í missión.

Hon var 9 ár úti á Filipsoyggjunum, og hon hevur verið aftur har fleiri ferðir í styttri tíðarskeið. Hon vísti myndir haðani. Á einari mynd var ein ung genta, sum var frelst. Omma hennara var 93 ár í dag, og hon var eisini frelst og hevði eina heilt serliga umvendingarsøgu. Hon búði høggt uppi millum tey brøttu fjøllini í einari lítlari bygd. Bygdarfólkið høgdi terassar inn í fjallið, og har veltu tey grønmeti, sum tey livdu av, og restina seldu tey inni í býnum. Eingin vegur var har. Tey máttu stríða seg upp gjøgnum tær brøttu líðirnar við byrðuni á bakinum, til tey at enda komu til ein koyriveg.

Einaferð bleiv omman álvarsliga sjúk. Hon varð innløgð á eitt sjúkrahús í býnum, og hon, sum einki kendi til hin eina sanna Gud og son hansara Jesus Kristus, bleiv umvend har, tí Harrin sjálvur kom til hennara í einum dreymi. Hon sá ein snjóhvítan, strálandi persón, og hann greiddi henni frá evangeliinum, at tann, sum tekur móti Guds veldigu gávu, soni hansara, Jesusi Kristi, verður frelstur og fær ævigt lív. Hann fær syndanna fyrigeving, tí Jesus hevur betalt fyri allar syndirnar hjá øllum menniskjum, og tey, sum siga honum takk fyri hesa veldigu gávu, fáa eitt kvittað skuldabræv, alt er galdið.

Omman tók móti Jesusi, og tá ið hon vaknaði varð hon frelst og fullkomiliga grødd. Hetta var eitt veldugt undur. Hon fór aftur til heimbygdina, men hon varð forfylgd, av tí at hon nú var vorðin kristin. Men Harrin sjálvur visti at varðveita barn sítt. Um náttina kom hann til hennara og lærði hana skriftstøð, tí hon átti onga Bíbliu og dugdi heldur ikki at lesa.

Einaferð, tá ið ommudótturin kom til bygdina at vitja, segði omman henni, hvat ið hon hevði lært. „Ja, men omma, hatta eru skriftstøð úr Bíbliuni,“ segði ommudóttirin. Eitt av orðunum, sum Harrin hevði lært hana, var hitt kenda skriftstaðið í Jóh. 3,16: „Tí at so elskaði Gud heimin, at hann gav son sín, hin einborna, til tess at ein og hvør, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív.“

Effie Campbell.

KRISTUS ER RISIN UPP

Og tær funnu steinin veltan frá grøvini. (Luk. 24,1-9).

Heimurin grevur gravir, men Gud spreingir tær. Heimurin trýr ikki á opnar gravir. Krossins fíggindar trúgva ikki á mátt hins almáttuga Guds. Tað gjørdu teir heldur ikki á Kristi døgum. Kristi fíggindar fegnaðust, tá ið sonur Guds doyði á krossinum og varð jarðaður í urtagarðinum hjá Jósef úr Arimatea. Nú var hann farin.

Og lærusveinarnir formáddu sær onki við eina grøv við keisarans innsigli og vápnaðum vaktarmonnum. Men Gud var mentur! Jesus Kristus reis upp á triðja degi. Hann sleit deyðans og gravarinnar bond og sigraði.

Ja, Harrin er risin upp! Ein stórir mannaskari hevur sæð hann og vitnað um tað við gleði og frøi. Ein lovsongur kveiktist í hjørtum Guds barna, Tá ið Jesus reis upp frá deyðum.

Uppreisn Harrans kveikti nýggjar vónir í mannaættini, vónina um hitt æviga lívið í Jesusi Kristi – lívið, sum deyðin ikki megnar at kúga, men heldur fram handan deyða og grøv.

Songur tí berst um lond og høv
um páskaboðskapin bjarta,
fagurt hann ljóðar við opna grøv
inn í tað trúgvandi hjarta:
„Risin av grøv er frelsari mín,
deyði, hvar er nú broddur tín?
Tøkk havi Gud fyri lívið?“

t. týddi.

Hendingar, ið aldri komu

Ein ríkur maður lá til tað seinasta. Sum hann lá har og hugsaði um lívið, segði hann við síni næstu: „Eg iðri meg um allar tær stúranir, ið eg gjørði mær um hendingar, sum aldri komu.“ Viðvíkjandi stúranunum hevði ein annar longu í góðari tíð sæð eitt noyrdarmál, tí hann segði, at um eg síggi tíggju trupulleikar koma rullandi oman eftir vegnum móti mær, standi eg bara stillur og bíði, tí eg veit, at minst tíggju av teimum fara at hvørva, áðrenn teir koma oman higar.“

Vit kunna altíð manna okkum upp, tá ið eg síggi stúranina koma rullandi. Men bestu styrkina at mæta stúranunum fáa vit, um vit hoyra tað, sum Jesus hevur sagt. Hann tosar við Guds myndugleika og ugga, tá ið hann sigur: „*Stúrið tí ikki fyri degnum í morgin; tí at morgindagurin man stúra fyri sínum egna. Hvør dagur hevur nóg mikið í síni plágu.*“ (Matt. 6,34).

Hevur tú givið upp tín fyrra kærleika?

*Men tað havi eg móti tær, at tú hevur givið
upp tín fyrra kærleika. (Op. 2,4).*

Kirkjuliðið í Efesus bar eina hjartasjúku. Kirkjuliðið var áhaldandi í arbeiði. Tað var støðugt virksamt, og alt tóktist at bera í lag, sum tað skuldi. Og tað ynskti sær sjálvum kanska tillukku við trivnaði, og onnur kirkjulið kanska hávirdu tað. Gav tað út ársfrágreiðing, vóru stór tøl á gávulistanum og eisini fyri kirkjugongd.

Men eldsløkkingur var íkomin. Alt var sum av handahógv. Høvdið og hugsanin vóru í lagi. Hendurnar høvdu úr at gera; men hjartað var um at kólna út. Men er tað nakað, sum kristindómurin krevur, so er tað kærleiki. Tí sannur kristindómur birtir kærleika: „Vit elska, tí at hann elskaði okkum fyrst,“ og Heilagi Andin, ið okkum er givin, hevur úthelt í okkara hjørta Guds kærleika. Og kærleikin er lógarinnar fylla.

Harrin krevur, at kærleikin skal fylla øll okkara lívsviðurskifti, høg sum lág. Allar dygdir liggja í kærleikans fótafari.

t. týddi.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

12. mai	Tekstur: Luk. 5, 1–11;	bíbliuorð: Matt. 14,27b
19. mai	Tekstur: Luk. 10,25–37 og Matt. 5,43–48	bíbliuorð: Matt. 5,44

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Control P – 35 77 74